

РЕШЕНИЕ

№ 5195

гр. София, 14.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10621** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. В. Л., гражданин на Б., [дата на раждане] , ел. адрес за призоваване [електронна поща](#) срещу отказ за издаване на виза „Д“ от втори секретар, завеждащ „Консулска служба“ Р. Б. К.-Т. при посолството на Република България в [населено място], Република Б., връчен на жалбоподателя на 03.10.2024 г. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. От жалбата се извежда оплакването, че не е взето предвид, че развива търговска дейност на територията на Република България, чрез регистрирано търговско представителство. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът втори секретар, завеждащ „Консулска служба“ при посолството на Република България в [населено място], Република Б. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят подава като цяло бланкетна жалба, но от нея се

извежда, че не е взето предвид, че развива търговска дейност на територията на Република България чрез регистрирано търговско представителство. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Твърдяната търговска дейност на територията на Република България, чрез регистрирано търговско представителство са права, които попадат под общото понятие „личен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“. Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец жалбоподателят е поискал от Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Б. да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението са приложени и документи доказващи доход, осигурен адрес и регистрирано търговско представителство. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от втори секретар, завеждащ „Консулска служба“ Р. Б. К.-Т. при посолството на Република България в [населено място], Република Б.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Конкретната формулировка на основаниято за отказ по цитираната разпоредба от закона е: са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 38/27.08.2024 г., издадена от посланика на Република България в М., Република Б., издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр.

чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във.вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, съгласно който отказва се издаването на виза на чужденец, за който са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото е представено становище на Дирекция „Миграция“-МВР въз основа на доклад на ОД на МВР-П. и извършена проверка на място за това, че декларираните от жалбоподателя адреси на пребиваване и на регистрация на търговското представителство са формални. На адреса на пребиваване е установено, че живеят други лица, а на адреса на регистрация на търговското представителство е установено, че такова не функционира. Тези факти, настоящият състав приема, че покриват хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Правилно административният орган е взел предвид това становище на Дирекция „Миграция“-МВР като основание за отказ за издаване на виза „Д“, което не е нарушаване на личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8 от Конвенцията, доколкото самата разпоредба предвижда процесното ограничаване на основни права в хипотезата на отказ за издаване на виза „Д“ на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Л., гражданин на Б., [дата на раждане] , ел. адрес за призоваване [\[електронна поща\]](#) срещу отказ за издаване на виза „Д“ от втори секретар, завеждащ „Консулска служба“ Р. Б. К.-Т. при посолството на Република България в [населено място], Република Б., връчен на жалбоподателя на 03.10.2024 г. Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.